

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stryczyńska

w sprawie z odwołania A. w L.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Lublinie
z udziałem Ł. S.
o wysokość podstawy wymiaru składek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 26
lutego 2025 r.,
na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Lublinie
z dnia 25 stycznia 2024 r., sygn. akt III AUa 204/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Lublinie na rzecz A. w L. kwotę 1800,00 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu tego świadczenia za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu orzeczenia do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Lublinie, wyrokiem z 24 stycznia 2023 r., zmienił zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Lublinie z 4

stycznia 2022 r., w ten sposób, że stwierdził, że podstawa wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz na Fundusz Emerytur Pomostowych ubezpieczonego Ł. S. z tytułu służby u płatnika składek Aresztu Śledczego w L. wynosi: za grudzień 2011 r. kwotę 28.453,44 zł, za styczeń 2012 r. kwotę 2.377,73 zł, za grudzień 2012 r. kwotę 30.716,66 zł, za grudzień 2013 r. kwotę 43.459,64 zł, za grudzień 2014 r. kwotę 43.006,55 zł, za grudzień 2015 r. kwotę 44.732,66 zł, za grudzień 2016 r. kwotę 48.612,09 zł, za grudzień 2017 r. kwotę 50.813,12 zł i za czerwiec 2018 r. kwotę 28.063,55 zł oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Lublinie na rzecz Aresztu Śledczego w L. kwotę 3.690 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że Areszt Śledczy w L. jest jednostką organizacyjną Służby Więziennej, w której pełnią służbę funkcjonariusze, pobierający z tego tytułu uposażenie zgodnie z ustawą z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej.

Ł. S. pełnił służbę w Areszcie Śledczym w L. jako funkcjonariusz Służby Więziennej od 3 stycznia 2011 r. do 24 czerwca 2018 r. W okresie tym pobrał z tego tytułu uposażenie, obliczone za cały rok na miesiąc grudzień danego roku lub na ostatni miesiąc pozostawania w służbie w danym roku. Po zwolnieniu Ł. S. ze służby, wobec niespełnienia przez niego warunków do nabycia prawa do emerytury policyjnej lub policyjnej renty inwalidzkiej, płatnik, w trybie art. 168 ustawy o Służbie Więziennej oraz obowiązującego wówczas rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 września 2010 r. w sprawie przekazywania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe funkcjonariuszy Służby Więziennej zwolnionych ze służby, przekazał do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składki na jego ubezpieczenia emerytalne i rentowe za okres służby, przyjmując jako podstawę ich wymiaru uposażenie po zastosowaniu wskaźnika przeliczenia przychodu (tzw. wskaźnik ubruttowienia).

Sąd Okręgowy dokonując oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego, wyodrębnił dwa kluczowe zagadnienia, wokół których zaistniała istota sporu. Pierwsze z nich sprowadzało się do zastosowania odpowiedniego wskaźnika przeliczenia przychodu stosowanego odpowiednio do przeliczenia uposażenia funkcjonariuszy Służby Więziennej przy przekazaniu składek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a drugie do uwzględnienia nagrody rocznej do tego

przychodu za dany rok. Ostateczne ustalenie wysokości uposażenia (przychodu) stanowiło właściwą podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe oraz Fundusz Emerytur Pomostowych (FEP).

Sąd Okręgowy w całości podzielił stanowisko płatnika składek co do wysokości wskaźnika ubruttowienia uposażenia jako podstawy wymiaru składek, obniżonego o ubezpieczenie chorobowe i zmiennego w czasie, uznając stanowisko organu rentowego za bezpodstawne.

Na skutek apelacji organu rentowego Sąd Apelacyjny w Lublinie, wyrokiem z 25 stycznia 2024 r., oddalił apelację i orzekł o kosztach postępowania.

W ocenie Sądu drugiej instancji Sąd Okręgowy nie dopuścił się niewłaściwego zastosowania art. 168 ust. 1 i 2 ustawy z 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej w zw. z art. 110 ust. 1 i 3 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 1998 r. w sprawie sposobu naliczenia przychodu w związku z wprowadzeniem obowiązku uiszczenia składki na ubezpieczenia społeczne przez ubezpieczonych (Dz.U. z 1998 r. Nr 153 poz. 1006, dalej jako „rozporządzenie z 14 grudnia 1998 r.”). W szczególności nie dokonał, wbrew zarzutowi apelującego, niedopuszczalnej wykładni rozszerzającej ani nie zmodyfikował treści przepisów określających tryb postępowania w związku z ubruttowieniem uposażeń byłych funkcjonariuszy. Odpowiednio odkodowując wskaźnik przeliczenia i ustalając jego wartość, Sąd nie naruszył zasady ścisłego interpretowania przepisów prawa ubezpieczeń społecznych, ale dokonał zastosowania obowiązującej normy, która wymagała skonkretyzowania.

Spór w zakresie objętym apelacją obejmował kwestię właściwego ustalenia wysokości składek przekazywanych do ZUS od uposażenia funkcjonariusza, którego stosunek służbowy ustał, a który nie spełnia warunków do nabycia prawa do emerytury policyjnej lub policyjnej renty inwalidzkiej. Problem dotyczył sposobu obliczenia składek od uposażenia wypłacanego funkcjonariuszowi po 31 grudnia 1998 r. do dnia zwolnienia ze służby, od którego nie odprowadzano składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe. W istocie sprowadzało się to do ustalenia podstawy wymiaru składek przy zastosowaniu właściwego wskaźnika przeliczenia

przychodu, stosowanego odpowiednio przy przeliczeniu uposażenia funkcjonariusza Służby Więziennej.

Sąd Apelacyjny podniósł, że kwestię tę w wymiarze podstawowym reguluje przepis art. 168 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej z 9 kwietnia 2010 r. (Dz.U. z 2022 r., poz. 2470 ze zm.) stanowiąc, że jeżeli funkcjonariusz, którego stosunek służbowy ustał, nie spełnia warunków do nabycia prawa do emerytury policyjnej lub policyjnej renty inwalidzkiej, od uposażenia wypłaconego funkcjonariuszowi po 31 grudnia 1998 r. do dnia zwolnienia ze służby, od którego nie odprowadzono składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przekazuje się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składki za ten okres przewidziane na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2022 r., poz. 109 ze zm.).

Sąd drugiej instancji zauważył, że gdy po 1 stycznia 1999 r. zmieniła się stawka procentowa składki emerytalnej, rentowej czy chorobowej nie było potrzeby stosowania w stosunku do takich osób rozporządzenia z 14 grudnia 1998 r. i wskazanego tam wzoru przeliczenia, bo był on związany z jednorazowym przeliczeniem na 1 stycznia 1999 r., a sukcesywne potrącanie składek na ubezpieczenia społeczne w odpowiedniej wysokości i proporcji wynikało z ich aktualnej wysokości i aktualnego przychodu. Inna natomiast sytuacja występowała w przypadku przeliczenia uposażenia byłych funkcjonariuszy. Ich uposażenie podlegało jednorazowemu przeliczeniu w celu przekazania składek do ZUS, ale obejmowało uposażenie wypłacone po 31 grudnia 1998 r. do dnia zwolnienia ze służby. Hipotetycznie obejmowało uposażenie wypłacane w przedziale kilku lat, kiedy w przypadku osób podlegających ubezpieczeniom społecznym, określonym w art. 16 ust. 1 ustawy systemowej, zmianom ulegała stopa procentowa składek oraz np. w przypadku składki rentowej proporcja obciążenia ponoszona przez ubezpieczonego i płatnika składek. Tak było w przypadku ubezpieczonego. Przeliczeniu podlegało uposażenie z okresu od grudnia 2011 r. do czerwca 2018 r., a w tym czasie miała miejsce zmiana wysokości składek na ubezpieczenia społeczne w stosunku do ich wysokości na 1 stycznia 1999 r., której to daty dotyczył art. 110 ustawy systemowej oraz oparte na nim ww. rozporządzenie z 14 grudnia 1998 r. Sąd Apelacyjny podniósł, że aby zapewnić ustalenie właściwej

wysokości składek, zgodnej ze stopą procentową obowiązującą wszystkich ubezpieczonych, należało tę okoliczność uwzględnić przy stosowaniu odpowiedniego wzoru przeliczenia. Stąd błędne jest stanowisko ZUS, stosowania sztywnego wskaźnika 123,0164%, wynikającego z rozporządzenia z 14 grudnia 1998 r.

W ocenie Sądu drugiej instancji odpowiednie przeliczenie uposażenia byłego funkcjonariusza, zgodnie z art. 110 ustawy systemowej oraz wydanego na jej podstawie rozporządzenia, prowadzi do wniosku, że stosowany musi być płynny wskaźnik, który prawidłowo odzwierciedli obowiązujące w danym okresie stopy procentowe składki, ich rozkład ponoszenia przez ubezpieczonego i płatnika składek oraz nie będzie uwzględniał stopy procentowej składki chorobowej, gdyż nie ma podstaw do odprowadzania tego rodzaju składki od uposażenia funkcjonariusza Służby Więziennej.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd pierwszej instancji dokonał właściwego odkodowania wskaźnika. Skoro wskazany na 1 stycznia 1999 r. wskaźnik 123,0164% dotyczył przeliczenia przychodu ubezpieczonych podlegających ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym oraz ubezpieczeniu chorobowemu, to zawierał w sobie elementy dotyczące ponoszonej składki emerytalnej, rentowej i chorobowej. W sytuacji, gdy w stosunku do byłych funkcjonariuszy nie ma potrzeby uwzględniania składki chorobowej, to stosowany odpowiednio, do przeliczenia ich uposażenia na potrzeby emerytalno-rentowe wskaźnik, musi zostać pomniejszony o wartość składki chorobowej i obejmować tylko wartości dotyczące składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił wysokość tego wskaźnika, uwzględniając obowiązujące w tym czasie stopy procentowe i rozkład ponoszenia ciężaru składek przez ubezpieczonego i płatnika składek. Zasadnie Sąd przyjął do przeliczenia uposażenia ubezpieczanego, celem ustalenia prawidłowej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz FEP za grudzień danego roku kalendarzowego lub za ostatni miesiąc pozostawania w służbie, wskaźniki tego przeliczenia do kolejnych okresów rozliczeniowych - 119,4172% za okres od października 2003 r. do czerwca 2007 r., 115,2871% za okres od lipca 2007 r. do grudnia 2007 r., 112,6888% za okres od

stycznia 2008 r. Zastosowanie tych wskaźników do wypłaconego ubezpieczonemu uposażenia prowadzi do ustalenia właściwej podstawy wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz Fundusz Emerytur Pomostowych.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniósł organ rentowy. Skarżący zaskarżył wyrok w całości i wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie a w sytuacji uznania przez Sąd Najwyższy, że podstawa naruszenia prawa materialnego jest oczywiście uzasadniona, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie odwołania Aresztu Śledczego w L.. Skarżący wniósł także o rozstrzygnięcie o kosztach procesu i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W podstawach skargi kasacyjnej skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego tj. art. 168 ust. 1 i 2 ustawy z 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz.U. z 2021 r., poz. 1064 ze zm.; zwanej „ustawą o Służbie Więziennej”) w zw. z art. 110 ust. 1 i 3 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2023 r., poz. 1230 - zwaną dalej „ustawą systemową”) w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 14 grudnia 1998 r. w sprawie sposobu naliczenia przychodu w związku z wprowadzeniem obowiązku uiszczenia składki na ubezpieczenia społeczne przez ubezpieczonych (Dz.U. z 1998 r. Nr 153 poz. 1005) i załącznikiem do tego rozporządzenia, przez ich błędną wykładnię polegającą na ustaleniu, że do przeliczenia uposażenia funkcjonariusza Służby Więziennej, celem ustalenia prawidłowej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz FEP za miesiąc grudzień lub za ostatni miesiąc pozostawania w służbie, należy przyjąć następujące wskaźniki tego przeliczenia do kolejnych okresów rozliczeniowych: 119,4172% za okres od października 2003 r. do czerwca 2007 r.; 115,2871% za okres od lipca 2007 r. do grudnia 2007 r.; 112,6888% za okres od stycznia 2008 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na twierdzeniu o potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Uzasadniając ten wniosek skarżący

podniósł, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości przez udzielenie odpowiedzi na pytanie: *„Czy naliczając składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, za byłych funkcjonariuszy, zwolnionych ze służby należy ubruttowić uposażenia na zasadach ogólnych, określonych w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 14 grudnia 1998r. w sprawie sposobu naliczenia przychodu w związku z wprowadzeniem obowiązku uiszczenia składki na ubezpieczenia społeczne przez ubezpieczonych, czy też naliczając składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe za byłych funkcjonariuszy zwolnionych ze służby, należy ubruttowić ich uposażenie odpowiednio modyfikując wskaźnik ubruttowienia, uwzględniając fakt, że funkcjonariusze nie podlegają ubezpieczeniu chorobowemu oraz fakt zmiany stopy procentowej na ubezpieczenie rentowe od 1 lipca 2007 r. i 1 stycznia 2008 r.”*

Dalej skarżący podniósł, że zachodzi konieczność dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni art. 168 ust. 2 pkt 1 ustawy o Służbie Więziennej w związku z art. 110 ustawy systemowej, przez wskazanie *„czy obowiązek naliczania składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, za byłych funkcjonariuszy, zwolnionych ze służby należy ubruttowić uposażenia na zasadach ogólnych, określonych w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 14 grudnia 1998 r. w sprawie sposobu naliczenia przychodu w związku z wprowadzeniem obowiązku uiszczenia składki na ubezpieczenia społeczne przez ubezpieczonych, czy też należy naliczyć te składki w oparciu o uposażenie ubruttowione zmodyfikowanym wskaźnikiem”*.

Skarżący wskazał na rozbieżność występującą w orzecznictwie w ramach tej samej apelacji w wyrokach Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 22 listopada 2018 r., sygn. III AUa 587/18 oraz III AUa 589/18, w których Sąd wskazał, że gdyby intencją ustawodawcy była wola zróżnicowania podstawy wymiaru składek przez ich pomniejszenie o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, to kwestia ta znalazłaby odpowiednie odzwierciedlenie w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych. Pomniejszenie podstawy wymiaru składek o podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie chorobowe skutkowałoby w przyszłości wyliczeniem niższego świadczenia rentowego bądź emerytalnego dla byłych funkcjonariuszy Służby Więziennej i byłiby oni w gorszej sytuacji niż pracownicy objęci powszechnym systemem ubezpieczeń. W ocenie organu rentowego wyrok

pozostaje w całkowitej sprzeczności z wykładnią prawną przyjętą w zaskarżonym w niniejszej sprawie wyroku Sądu Apelacyjnego (z 24 stycznia 2024 r., III AUa 204/23), w którym Sąd stwierdził, że funkcjonariusze Służby Więziennej, po przejściu do systemu powszechnego, nie podlegają ubezpieczeniu chorobowemu. Wobec tego jako nielogiczne jawi się ubruttowanie ich uposażenia, z uwzględnieniem składek na ubezpieczenie chorobowe.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołujący się wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W konsekwencji tego, w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wyodrębnionego wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie, który podlega badaniu w ramach tzw. „przedsądu”, w wyniku którego możliwa jest odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem powinien przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie okoliczności, występujące w sprawie pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i z jakich przyczyn odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., to jest przez powołanie się na istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365 i z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na rozbieżności w orzecznictwie wymaga nadto przytoczenia i poddania analizie rozbieżnych orzeczeń sądów w celu wykazania, że rozbieżności te mają swoje źródło w różnej wykładni przepisu, bądź też przedstawienia argumentów wskazujących, że wykładnia przeprowadzona przez sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego. Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124). Twierdzenie o występowaniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów jest uzasadniony tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym

zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących owo zagadnienie.

Skarżący w niniejszej sprawie nie spełnił powyższych wymagań. Do takiej konkluzji prowadzi analiza treści uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący nie wyodrębnił prawidłowo podstaw przysądu, gdyż powołuje równocześnie różne podstawy przysądu, nie wyjaśniając rzeczywistego zaistnienia w sprawie żadnej z nich. Powołując się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) konstruuje w istocie zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) Tymczasem Istotne zagadnienie prawne i potrzeba wykładni przepisów, to dwie odrębne podstawy przysądu, które ustawodawca wyraźnie rozróżnia (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Nie chodzi też o zwykłą wykładnię prawa, gdyż potrzeba wykładni przepisów jako podstawa przyjęcia skargi, wskazana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., jest ściśle uwarunkowana poważnymi wątpliwościami w wykładni przepisów lub rozbieżnością w orzecznictwie sądów. Natomiast istotne zagadnienie prawne (przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), funkcjonalnie różni się od potrzeby wykładni przepisów. Jednocześnie brak jest stosownego uzasadnienia wniosku jakiego wymaga się od strony wnoszącej skargę kasacyjną, bowiem skarżący poprzestaje jedynie na zadaniu pytania. Brak jest stosownego jurydycznego uzasadnienia, co jest elementem obligatoryjnym wniosku.

Wymaga również zauważenia, że skarga kasacyjna tego samego płatnika, dotycząca tożsamyh co do problemów prawnych spraw, odnoszących się do innych ubezpieczonych, była już dwukrotnie rozpatrywana w zakresie możliwości przyjęcia skarg do merytorycznego rozpoznania przez Sąd Najwyższy, który odmówił ich przyjęcia do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 sierpnia 2024 r., III USK 145/24, LEX nr 3749370 i z 26 listopada 2024 r., III USK 196/24, LEX nr 3792006). W uzasadnieniach tych orzeczeń Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że skarżący we wniosku powołał się wprawdzie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wskazując na przepisy art. 168 ust. 2 pkt 1 ustawy o Służbie Więziennej w związku z art. 110 ustawy systemowej jednak nie wskazał innych przepisów tej ustawy, jak choćby art. 19 ust. 1 oraz art. 22 ust. 1

pkt 1 i 2 ustawy systemowej, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jak również powołanych w ramach podstaw kasacyjnych przepisów rozporządzenia w sprawie sposobu naliczania przychodu. Podkreślenia nadto wymaga, że jak trafnie stwierdziły Sądy *meriti*, przepisem, wskazującym na kierunek interpretacyjny całego mechanizmu stosowanego do obliczania i przekazywania składek, jest art. 168 ust. 5 ustawy o Służbie Więziennej, zgodnie z którym przy obliczaniu kwoty należnych składek, waloryzowanych na podstawie ust. 4, stosuje się odpowiednio art. 19 ust. 1 oraz art. 22 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy systemowej. Natomiast art. 168 ust. 4 ustawy o Służbie Więziennej stanowi, że składki podlegają waloryzacji wskaźnikiem waloryzacji składek określonym na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Najwyższy w cytowanych wyżej orzeczeniach wyjaśnił, że słusznie sąd drugiej instancji uznał za nietrafne twierdzenie, że zawarte w art. 168 ust. 5 ustawy o służbie Więziennej sformułowanie „odpowiednie stosowanie” art. 19 ust. 1 oraz 22 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy systemowej, odnosi się do waloryzacji składek, natomiast nie daje podstawy do odliczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego od podstawy wymiaru składki uposażenia wyliczonego celem przekazania do ZUS składki na konto byłych funkcjonariuszy. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że składka na ubezpieczenie chorobowe służy zapewnieniu bieżącej ochrony przed wystąpieniem ryzyka choroby uniemożliwiającej świadczenie pracy a przez to uzyskiwanie środków utrzymania z tytułu aktywności zawodowej. Ustanie stosunku służbowego funkcjonariusza, który nie nabył uprawnień emerytalnych, nie powoduje zmiany charakteru ryzyka chorobowego i jego bieżącej funkcji ochronnej. Inaczej jest w przypadku składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, od których zależy realizacja uprawnień pracowników i poziom świadczeń dopiero w przyszłości, po ziszczeniu się ryzyka ubezpieczeniowego, warunkującego powstanie prawa do tych świadczeń.

Kierując się powyższymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że skarżący organ rentowy nie wykazał potrzeby rozpoznania skargi kasacyjnej, co uzasadnia odmowę jej przyjęcia - na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w kwocie wynikającej z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2023 r., poz. 1935), przy uwzględnieniu wartości przedmiotu zaskarżenia, wynikającej z orzeczenia Sądu Apelacyjnego z 9 kwietnia 2024 r., a w zakresie odsetek - na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

[SOP]

[r.g.]